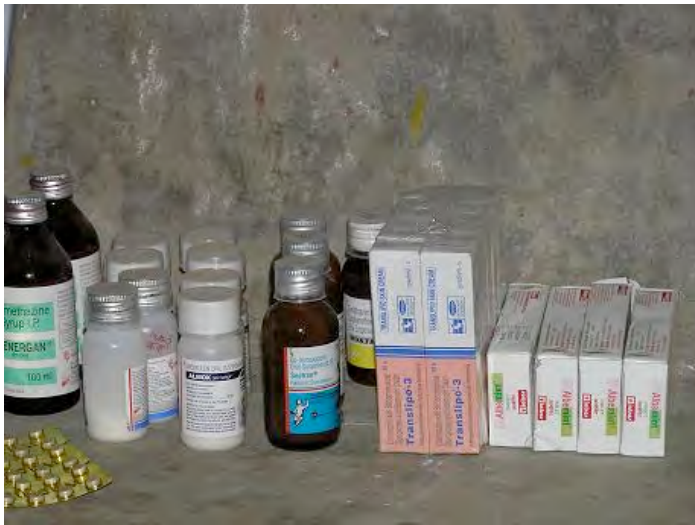

Reisverslag India 5 – 22 februari 2010

Algemeen.

Zoals elk jaar hebben we ook nu onze projecten in India bezocht. Ze liggen verspreid over de deelstaten Andhra Pradesh en Orissa, en staan in het teken van evangelisatie, armenzorg en kinderwerk. Onze bezoeken betreffen twee geografisch uiteengelegen gebieden in Orissa en Andhra Pradesh, die ongeveer 300 kilometer van elkaar verwijderd liggen en waarvan de reistijdafstand 6-7 uur bedraagt. Zij worden in India de Remote Area genoemd wegens het afgelegen karakter. Verworvenheden van de moderne samenleving dringen hier nauwelijks door, en grote armoede is de norm; die wordt verergerd door de hoge inflatie. In 2009 bedroeg die 11,49%, het hoogste niveau in 14 jaar. Erger is, dat de inflatie van voedselprijzen met 18% veel sterker is, waardoor vooral de armen worden getroffen. Uitschieters zijn aardappels (58%), en uien (30%).

Een iets ouder maar nog steeds interessant artikel over de voedselcrisis en armoede kan worden gelezen op http://news.bbc.co.uk/2/hi/south_asia/7327858.stm.

Bij voorgaande gelegenheden reisde een evangelist met ons mee die bijeenkomsten verzorgde in de avonden, en overdag onderwijs gaf aan pastors. Deze keer was het anders. We hebben Peter Reis, huisarts in Den Haag (<http://www.preisministries.nl/>), zijn vrouw en twee verpleegsters bereid gevonden om met ons mee te reizen, en in beide deelstaten tweedaagse **Medical Camps** te organiseren. Het gevolg was dat we met een vrij grote groep (7 personen plus begeleiding) reisden, verdeeld

over twee auto's. De geneeskundige zorg staat in de buitengebieden op een erg laag peil of is vaak helemaal niet aanwezig. Dat kan niet altijd de Indiase regering worden verweten: de ontoegankelijke binnenlanden zijn bespikkeld met vele kleine dorpjes, zodat van toereikende gezondheidszorg voor iedereen nauwelijks sprake kan zijn. Bovendien is de sociale afstand van patiënt tot arts erg groot, en moet er betaald worden voor redelijke gezondheidszorg. In Orissa heeft ons medisch team gedurende twee dagen zitting gehouden in ons kerkgebouw in het bedelaarskamp Indravati Colony, gelegen nabij Nabarangpur. Achteraf gezien bleek de zorg hier het hardst nodig: er zijn ongeveer 225 mensen onder medische behandeling geweest. Zij waren voornamelijk afkomstig uit het melaatsenkamp en het bedelaarskamp. Natuurlijk kon geen allesomvattende gezondheidszorg worden geboden, zodat de focus was gericht op de tien meest voorkomende ziekten, zoals huidziekte, constipatie, wormen en voetziekten. Het team kon advies verstrekken over het omgaan met veel voorkomende problemen, zoals beginnende melaatsheid als gevolg van het lopen op blote voeten, of betere voedingsgewoonten. We hebben beide avonden afgesloten met een korte evangelisatietoespraak door Peter Reis. In Andhra Pradesh (Chintapalli) werd eenzelfde programma afgewikkeld, en hier heeft ons medische team ongeveer twee honderd mensen behandeld. Alle benodigde medicijnen waren van tevoren ingekocht, en bleken toereikend te zijn. Een baby van twee maanden oud bleek totaal uitgedroogd te zijn, en was vel over been. Het kind zou het niet veel langer uit hebben kunnen houden, en daarom is het kind met de moeder meegenomen naar een ziekenhuis in Narsipatnam, op 1½ uur afstand. Er was ook een vrouw die al maanden last had van pijn in de maag. Het bleek dat ze acht maanden zwanger was. "Dat kan niet", reageerde ze vol ongeloof. Toen ze echter van de schok was bekomen, bleek ze er toch blij mee te zijn.

Melaatsenkamp Indravati Colony, Nabarangpur, Orissa.

Het melaatsenkamp is gestart in 2006, met 26 bewoners die woonden in op instorten staande hutten en huisjes. Ze kwamen – letterlijk – om van de honger, en er was geen hoop voor hen. In de afgelopen vier jaar hebben we de zorg voor hen op ons genomen, en hebben alle melaatsen in en rondom Nabarangpur bijeen gebracht op één locatie, zodat we beter overzicht kunnen houden en zorg kunnen bieden. Het aantal inwoners bedraagt nu 71, inclusief 7 kinderen. We hebben **twalf nieuwe huisjes** gebouwd, en de veertien bestaande huizen gerestaureerd, zodat er nu voldoende woonruimte is voor iedereen. De bewoners krijgen drie maaltijden per dag, we hebben een waterput voor ze aangelegd, en voorzien in kleding, wasmiddelen, zeep en kerosine, zodat er van volledige verzorging sprake is. We hebben 15 melaatsen geteld die in staat zijn om te werken, en we denken er aan om een tuinbouwproject voor ze te starten. Daarvoor hebben we irrigatie nodig en een trappomp is niet voldoende, omdat het water te diep zit (± 100 meter). Er zou dus een bore well met een elektrische pomp moeten worden geïnstalleerd. We hebben gesproken met de town chief van Nabarangpur die heeft beloofd daarin te voorzien. De lokale gebruiken in acht nemende, rekenen we er voorlopig niet op. Natuurlijk zijn er meer zaken nodig: zaden, planten, gereedschappen en kunstmest. We hebben een boer bereid gevonden de kampbewoners te instrueren; hij heeft land naast het kamp, en kan dus gemakkelijk enig toezicht houden. We hebben ter plaatse een vertegenwoordiger gevonden van International Development Enterprises – India, gespecialiseerd in kleinschalige landbouwprojecten. Deze NGO wordt gesteund door verschillende grote NGO's in het buitenland, o.a. de Bill Gates Foundation. We zullen bezien of zij ons kunnen helpen en of dit project haalbaar is. In het geheel genomen zijn we erg blij met dit project. Het komt maar zelden voor dat zo weinig geld het leven van 71 mensen zo drastisch heeft verbeterd.

Kosten in 2009: € 17.651,38, ofwel € 248,61 per persoon.

Bedelaarskamp Indravati Colony.

We bezoeken dit kamp al sedert 2001 op vrijwel jaarlijkse basis, maar we zijn niet in staat geweest fundamentele verbetering in de levensomstandigheden van de bedelaars aan te brengen. Zij zijn – evenals de worden door de samenle-kastensysteem al zo'n schaft, maakt het nog menleving, en iedereen is binnen het systeem, of die reden wordt aan bedelaars het nederig genoeg is – armoede kunnen grondgebied van het kamp kerkgebouwtje dat nu is afmetingen is opgebouwd. Dit werk is uitgevoerd door onze managing pastor Saroj Takri. Hij heeft werkers uit het kamp gemobiliseerd om het uit te voeren. Het resultaat is een **erg mooi gebouw** met stalen steunbalken en een dak van golfplaten. Het gebouw is 60m² groot, en heeft melaatsen – kastenlozen, en ving gemeden. Hoewel het zestig jaar geleden is afge-steds deel uit van de sa-zich bewust van zijn positie van iemand anders. Om deze nooit werk aangeboden – tenzij zodat ze zich niet aan hun ontworstelen. Op het hadden we een bescheiden afgebroken, en dat met ruimere

ongeveer € 700 gekost. Dit bewijst dat de bedelaars in staat zijn en de wil hebben om te werken, maar ze krijgen geen kans.

De plaatselijke overheid van Nabarangpur heeft het kamp tien jaar geleden gebouwd om van de bedelaars af te komen die zich in de straten van Nabarangpur ophielden. Corruptie heeft geleid tot een buitengewoon slechte kwaliteit van de huisjes in het kamp en meer dan de helft van deze bouwseltjes is ingestort. Een vuistregel in India is, dat van overheidsinvesteringen slechts 40% op de juiste plaats terecht komt. Een deel van de bevolking is vertrokken, maar de ongeveer 300 inwoners die zijn overgebleven kunnen nergens anders heen. Naar de stad kunnen ze niet terug; ze hebben geen grond om ergens wat te bouwen, en op straat leven kan niet meer. Het resultaat is dat ze hun huizen afdekken met lappen plastic om ze waterdicht te houden, of er worden hutten tussen de bestaande bouwvallen gebouwd. Er zijn heel veel kinderen: 149 stuks, waarvan een grote minderheid halfweeskind is, en voorts zijn er zeven volweeskinderen. Op het terrein staat een overheidsgebouwtje dat dienst doet als lagere school. Er wordt tussen de middag een maaltijd verstrekt, maar van een zeer slechte kwaliteit: witte rijst aangelengd met water. Slechts dertig kinderen maken gebruik van de school. Er wordt geen onderwijs aangeboden, en de kwaliteit van het eten is zodanig dat je er niet de hele dag voor op school hoeft te blijven zitten.

We zouden graag een opleiding willen aanbieden aan de kinderen, waarbij we de jongere kinderen (6-8 jaar) naar een Engelstalige school zouden willen sturen. De oudere kinderen zouden naar het normale basisonderwijs gaan om in de Orya taal te worden onderwezen. Deze tweedeling is nodig, aangezien de oudere kinderen al te oud zijn om vanaf de basis Engelstalig te worden onderwezen. Hiermee hebben we nog geen definitieve oplossing, omdat de kinderen niet te eten hebben als ze op school zitten, en er dus niet op uit kunnen gaan om te bedelen. Daarom

denken we aan het bouwen van een day care centre naast ons kerkgebouw, waar de kinderen 's ochtends een ontbijt krijgen en bijles, alvorens naar school te gaan. Na terugkomst van school – tegen een uur of vijf in de middag – krijgen ze een gecombineerde lunch /diner en volgt een dagsluiting, waarna ze naar huis gaan. Voor de volweeskinderen ligt het anders. We willen een huis kopen of huren in Nabarangpur, en een echtpaar met vier kinderen laten zorgen voor onze **weeskinderen, die nu wel eten krijgen en kleding,** maar nog niet van hun el-

lende af zijn. Ook deze kinderen gaan dan natuurlijk naar school. Het is duidelijk dat we hier met hoge aanloopkosten te maken hebben, terwijl de exploitatiekosten een voortdurende last zullen zijn. Die overstijgt absoluut onze mogelijkheden. We zullen ons daarom moeten oriënteren op aanvullende inkomsten.

Kosten in 2009: niet noemenswaardig.

Remote Area Orissa (RAO)

De Remote Area is veel groter dan de staat Orissa, en omvat tevens grote delen van Andhra Pradesh en Chhattisgarh. Het inwonertal van deze drie staten bedraagt 132 miljoen. Het is in dit gebied dat opstandelingen behorende tot de Naxalites geregeld aanslagen plegen, die in 2009

hebben geleid tot 1.134 dodelijke slachtoffers. Zie (<http://en.wikipedia.org/wiki/Naxalite>; <http://www.guardian.co.uk/world/2006/may/09/india.randeepramesh>). Naast deze terroristen zijn vooral in Orissa aanhangers van de Bharatiya Janata Party strijdvaardig, vooral jegens de sterk toenemende groep Christenen. De BJP is een van de grootste landelijke partijen, en sterk nationalistisch-Hindoeïstisch georiënteerd.

Gedurende deze reis naar Orissa verbleven we in Nabarangpur, een van de twee steden van waaruit Saroj, onze managing pastor, zijn werk verricht. De andere stad is Koraput, op 1½ uur rijafstand.

Behalve het werk in de bovengenoemde kampen geeft Saroj leiding aan onze theologische school in Koraput (32 deelnemers). Voorts geeft hij sturing aan onze eigen groep van 26 pastors die in de meest afgelegen gebieden werken, verdeeld over 21 dorpen in het bergland achter Koraput, en vijf dorpen in het vlakland rondom Nabarangpur. Hierbij een **dorpsgezicht van Porja Sahi**, een dorp

met enkele honderden inwoners, en met een voertuig niet te bereiken. Wij voorzien de pastors van een minimum inkomen (€ 23 per maand). Ze hebben allemaal een fiets gekregen en we zijn bezig met een bouwprogramma om iedereen van een kerk te voorzien (kost per stuk € 1000). Behalve aan onze pastors geven we ook onderwijs aan zes gaststudenten. Ze hebben een fiets gekregen, we betalen hun buskaartjes plus het eten en de overnachtingen, maar ze krijgen geen salaris en ook geen kerk. De opleiding duurt drie jaar, en wordt in maart 2011 afgesloten. Het ligt niet in de bedoeling deze opleidingsfaciliteit in stand te houden.

Kosten in 2009: € 16.849,07 inclusief € 4.500 kosten pastors opleiding (€ 140 per persoon per jaar).

Remote Area Andhra Pradesh (RAAP)

RAAP maakt deel uit van hetzelfde gebied als RAO, maar is met meer gevaar omgeven. De Naxalites zijn hier heer en meester en schrikken voor moordpartijen niet terug. Ook hier is het een stammengebied, waar in een enkel dorp – of een klein groepje dorpen – een compleet andere taal wordt gesproken. Onze managing pastors Samuel Nalli en Vijay Kumar Arava spreken die talen niet, en moeten zich laten bijstaan door onze plaatselijke pastors. Onze basis om dit gebied te bereiken is de buitengewoon armoedige stad Narsipatnam (35.000 inwoners), gelegen aan de rand van RAAP en ongeveer 60 kilometer verwijderd van Visakhapatnam. Er zijn geen hotels in dit deel van RAAP, waar onze ministry zich tot 130 kilometer diep uitstrekt. De wegen zijn slecht, en maximaal 1½ rijbaan breed. Het plaatsje dat wij beschouwen als onze centrale plaats in dit gebied heet Chintapalli en heeft enkele duizenden inwoners. De afstand vanaf Narsipatnam is 55 kilometer, en de reis daarheen duurt ruim anderhalf uur. Bij Chintapalli is bauxiet gevonden, en de Indiase regering heeft een Russische wegenbouwer opdracht gegeven om met 3000 man Russisch personeel in rap tempo een behoorlijke weg aan te leggen. Voor de Naxalites is ontsluiting van het gebied levensbedreigend voor hun existentie, en gaat in tegen hun eis om alles te laten zoals het is. Toen de Russen aan de slag gingen, hebben de Naxalites hun tanden laten zien door het plegen van bom- en moordaanslagen, met als gevolg dat iedereen is vertrokken en de hele zaak stil ligt.

We hebben getracht in Rolangi een kerkelijke gemeente te bezoeken, maar dat ging niet. Naxalites hadden onlangs in het gebied drie dorpschouwen vermoord, en de chieft van Rolangi had van

hen de opdracht gekregen geen buitenstaanders toe te laten in zijn dorp. Het is duidelijk dat we het risico van meer moordpartijen niet op ons geweten wilden hebben.

Samuel Nalli is voor de tweede maal gekozen tot erevoorzitter van de Narsipatnam Pastors Fellowship, een overkoepelende organisatie met ongeveer zevenhonderd aangesloten voorgangers, die meestal kleine gemeenten leiden in een straal van vijftien kilometer rondom Narsipatnam. Daarnaast overziet hij ongeveer 300 pastors die in de RAAP leven, vaak in zeer kleine dorpjes (60-400 inwoners). Behalve de managende pastors hebben we 36 aangesloten pastors die een

bescheiden inkomen ontvangen (€ 23 per maand), en we hebben inmiddels in de afgelopen drie jaar voor 21 pastors een kerk gebouwd. Voor deze 21 pastors plus nog eens 25 gaststudenten verzorgen wij een **pastors opleiding**, identiek aan die in RAO. De pastors gaan naar volstrekt afgelegen dorpjes, en de enige reden dat ze toegang krijgen is dat ze met de plaatselijke taal vertrouwd zijn. In vrijwel geen enkel dorp bestaat een Christelijke gemeenschap, maar daar komt spoedig na hun bezoek verandering in. We hebben een gaststudent van twintig jaar die een jaar geleden is begonnen met het evangeliseren in zijn dorp. Hij heeft

nu een gemeente van 260 mensen die in de buitenlucht bijeenkomt onder een afdak van palmbladeren.

Er wordt op aangedrongen om de theologische school ook na de huidige opleiding in stand te houden. Er blijkt een grote vraag naar te bestaan, en een officiële Bijbelschool zou bereid zijn zich hieraan te verbinden, onder voorwaarde van commitment voor lange(re) termijn. Zoals de zaken er nu voor staan, zullen wij dit verzoek niet inwilligen; de opleiding is een te grote aanslag op ons budget om dat blijvend te kunnen financieren.

Het werk in RAAP omvat ook de support van 15 pastors in het gebied gelegen tussen Visakhapatnam en Narsipatnam. Voor hen echter geen kerkgebouw, fiets of theologische opleiding. Zij kunnen niet

aanschuiven bij onze opleiding omdat de afstand te groot is. Andere hulp dan een basisinkomen kunnen we ze niet bieden gezien de financiële belasting.

Ook in RAAP hebben we een tweedaags medical camp gehouden, en ons kerkgebouw in Chintapalli was tijdelijk omgebouwd tot behandelcentrum. In de twee aansluitende dagen hebben we bezoeken afgelegd aan dorpen als Korukonda of Vartanapalli die vrijwel onbereikbaar zijn, en waar - aldus onze managing pastors - nog nooit een blanke is geweest. De bouwmaterialen voor de kerk in het laatstgenoemde dorp werden over een afstand van acht kilometer met mankracht verplaatst. We konden de dorpen niet bereiken met onze auto, en moesten overstappen in een jeep waarmee we - **over rotspaden en door riviertjes** - een gemiddelde snelheid bereikten van 20 kilometer per uur. Onderweg troffen we een groep van twintig militairen aan die - op een onderlinge afstand van honderd meter - aan het patrouilleren was. Toen we vroegen of het gebied gevaarlijk was, kregen we "very dangerous" als antwoord. We namen het niet serieus, totdat we de volgende dag in de krant lazen dat de Naxalites een politiepost hadden overvallen en 24 agenten hadden vermoord.

Kosten van de werkzaamheden in RAAP in 2009: € 29.580,25 inclusief € 6.100 kosten pastors opleiding (€ 132 per persoon per jaar).

Slotopmerkingen.

Onze indruk is dat onze managing pastors zowel in RAO als RAAP geweldig werk verrichten, en zich helemaal toewijden aan hun bediening. De prioriteit is de verkondiging van het evangelie van Jezus Christus aan de onbereikten in India, met in het verlengde daarvan de hulp aan armen en behoeftigen. Zelfs de meest onbereikbare dorpjes worden verschillende keren per maand (met een motorfiets) bezocht teneinde de dorpelingen en hun pastor te bemoedigen, te spreken tijdens huwelijken, doopplechtigheden of begrafenissen en andere speciale gebeurtenissen.

Afgezien van een kindertehuis annex day care center in het bedelaarskamp en het tuinbouwproject hebben we geen plannen voor majeure uitgaven, anders dan het werk waarmee we reeds bezig zijn.

Foto's en videoreportages kunnen worden bekeken op www.devasteburcht.nl (uitstekende beeldkwaliteit), of op YouTube. Kies daarvoor op www.YouTube.com in de zoekfunctie: **atijman**

Samenstelling:

Stichting "De Vaste Burcht"

Adri J Tijman, secretaris

Otterloseweg 251

7351 TB HOENDERLOO

w: www.devasteburcht.com

www.devasteburcht.nl

e: info@devasteburcht.nl

t: 055 - 378 1851

f: 055 - 378 1854

Bankrekening: 6773.08.183

+++++

Hoenderloo, 24 februari 2010.